
Minneord

OSS IMELLOM

PÅL GUNNAR LARSSON

SVEIN JOHANNESSEN

HELGE BJØRNÆS

KARL O. NAKKEN

RASMUS LOSSIUS

PER BRANDT-HANSEN

PER OSKAR ANDERSEN

TRYGGVE LUNDAR

EIVINN HAUGLIE-HANSSEN

Yngve Løyning døde 18.12. 2005, 76 år gammel, etter et langt sykeleie. Med ham ble en institusjon i norsk epileptologi borte.

Han avla medisinsk embetseksamen i Oslo i 1954. Etter turnustjeneste begynte han ved Universitetet i Oslo i Per Scholanders gruppe, som undersøkte om termoreguleringen hos moderne mennesker var annerledes enn naturfolkenes. Senere kom han til Fysiologisk institutt, hvor han målte hvor følsomme hjernesignaler er for redusert oksygentilførsel. Dette arbeidet ble avbrutt av tjeneste i Forsvaret, hvor han ble ubåt- og dykkerlege.

Han fikk stipend til sir John Eccles' laboratorium i Canberra. Hos Eccles, som i 1963 fikk nobelprisen, fikk Yngve glimrende trening, inklusive sin doktoravhandling over effekten av barbiturat på den motoriske endeplate.

Sammen med Eccles og Andersen gjorde han en oppdagelse som er blitt klassisk – den første identifikasjon av et kortikalt inhibitorisk internevron og dets synapser.

Yngve ble spesialist i nevrologi og klinisk nevrofysiologi. I 1971 ble han ansatt ved Statens senter for epilepsi i Sandvika, senere ble han overlege og så direktør til 1996.

Under Yngve Løyning ble Statens senter for epilepsi utviklet til en enhet preget av solid ekspertise og effektivt samarbeid og korpsånd. Senteret ble en internasjonalt anerkjent institusjon og ble brukt som modell for oppbygging av epilepsiomsorgen og «comprehensive care» ute i verden.

På tross av stor administrativ arbeidsbelastning holdt Yngve seg faglig godt oppdatert, og han var åpen for nye ideer og tanker. Som en av de første i verden innførte han videoteleometri – et utstyr som gjør at man kan registrere hjerneaktiviteten (EEG) synkront med videobilder av pasienten. Dette gav en kraftig økning i oppdagelsen av epileptiske foci med lav anfallshyppighet, og bidrog til at senteret fikk en sentral internasjonal posisjon innen utredning og behandling av epilepsi.

I samarbeid med Nevrokirurgisk avdeling ved Rikshospitalet utviklet Yngve et omfattende og avansert program med henblikk på utvelgelse av pasienter til nevrokirurgisk behandling av epilepsi og for oppfølging etter operativ behandling.

Yngve Løyning brant for epilepsisaken. Han ble utnevnt til æresdoktor ved universitetet i Umeå i 1992, til Ambassador for Epilepsy av International League Against Epilepsy og International Bureau for Epilepsy etter å ha vært president for verdenskongressen i epilepsi i Oslo i 1993. Han var æresmedlem av Norsk epilepsiselskap og Norsk epilepsiforbund og ble utnevnt til ridder av 1. klasse av St. Olavs Orden i 1995.

Han hadde en utpreget sans for systematikk og har blant mye annet etterlatt seg dykkertabeller som fremdeles er i bruk, og hans arbeider innen basal nevrofysiologi og epilepsi er hyppig sitert internasjonalt.

Yngve Løyning var i de senere år sterkt redusert av sykdom, og staben ved epilepsisenteret har savnet hans humor, visdom og fagkunnskap.

På vegne av kolleger

Publisert: 23. mars 2006. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 22. mars 2026.